

Arrest

nr. 224 955 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 december 2015 om internationale bescherming. Op 21 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pasjtoense etnie te behoren en soenniet te zijn. U bent ongeveer 29 jaar geleden geboren in het dorp Shawat in het district Ahmadkhel in de provincie Paktia. Na uw middelbare studies studeerde u vier jaar in Kaboel aan de Dawat University waar u afstudeerde als ingenieur in het jaar 1392 Afghaanse kalender (maart 2013-maart 2014 Gregoriaanse kalender (GK)). U bent gehuwd en heeft één zoon.

Na uw studie keerde u terug naar uw dorp Shawat om op het veld te werken. De eerste dag van de vijfde maand van het jaar 1394 Afghaanse kalender (23 juli 2015 GK) begon u te werken als ingenieur voor het bedrijf Neiazmand Sherzada aan de weg tussen Gardez en Dand Patang.

Op 16 assad 1394 Afghaanse kalender (7 augustus 2015 GK) keerde u huiswaarts na uw werk. Uw broer gaf u een dreigbrief van de taliban die hij had gekregen van de mullah in de moskee. De brief vermeldde dat u moest stoppen met werken voor ongelovigen of gestraft zou worden volgens het islamitische recht. U keerde terug naar uw werk en uw baas zei u dat het geen probleem was omdat de ouderen en de mullahs het bouwproject steunden. Op 18 sonbula 1394 Afghaanse kalender (9 september 2015 GK) werd uw bedrijf slachtoffer van een raketaanval waarbij twee bedrijfsmedewerkers gedood werden. U bevond zich op dat moment op een halve kilometer van de wagen die aangevallen werd.

U ging die avond naar D. M. (...), de neef van uw vader. Hij zei dat uw huis in Shawat omsingeld was door de taliban die uw broer I. K. (...) vroegen waar u was en hem meenamen. U besliste niet terug te keren naar uw dorp. De neef van uw vader belde een zekere S. (...) op die zei dat u naar Ghazni moest gaan. Op 19 sonbola 1394 Afghaanse kalender (10 september 2015 GK) ging u in de ochtend naar uw kantoor om te melden dat u stopte met werken en die middag nog ging u naar Ghazni.

Op 21 sonbola 1394 Afghaanse kalender (12 september 2015 GK) verliet u Afghanistan om via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 20 november 2015 en een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 10 december 2015.

Uw broer I. K. (...) werd twee maanden lang gevangen gehouden door de taliban en vrijgelaten omdat de ouderen hadden gezegd dat u er niet meer was.

Uw echtgenote en zoon werden in hoot 1395 Afghaanse kalender (februari-maart 2017 GK) op weg naar de dokter aangevallen waarbij uw zoon gewond raakte.

U vreest om bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, alsook een doktersbrief van 8/2/1392 Afghaanse kalender (28 april 2013 GK), foto's van de aanval op uw bedrijf, twee foto's van uw zoons verwondingen, twee werkattesten, uw diploma, uw puntenlijst, een dreigbrief, uw bankkaart en de omslag waarin dit alles naar België werd gestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt weliswaar een doktersattest uit Afghanistan neer waaruit zou moeten blijken dat u een depressie had, maar verklaart aan de betere hand te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/02/2018, p. 7) en maakt op generlei wijze kenbaar dat dit van enige invloed zou zijn op het verloop van de procedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire

beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U baseert uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan op de bedreigingen van de taliban naar aanleiding van uw werk voor een bouwbedrijf in Paktia (CGVS, p. 9). Op basis van uw verklaringen over de dreigbrief die u ontving, de aanval op uw huis en de ontvoering van uw broer en over uw reacties op al deze gebeurtenissen dient er echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering door de taliban gevisieerd te worden.

U verklaart dat de eerste bedreiging van de taliban kwam via een brief die de mullah aan uw broer gaf (CGVS, p. 9). In deze brief werd u bedreigd door de taliban met de boodschap dat u gestraft zou worden indien u uw werk voor het bouwbedrijf niet stopzette (CGVS, p. 8). In eerste instantie verklaarde u dat u deze bedreigingen van de taliban niet serieus nam (vragenlijst CGVS dd. 29/02/2016, vraag 5). Gezien de ernst van deze bedreiging en de zware gevolgen die deze brief uiteindelijk zou gehad hebben op uw leven, is deze reactie allerminst geloofwaardig te noemen. In de Afghaanse context mag namelijk worden verwacht dat iedereen die een brief van de taliban ontvangt onmiddellijk weet hoe laat het is en wat de gevolgen zijn van het niet naleven van de eisen in de brief. Ook u wist dit, daar u zelf zegt dat de mensen die u bedreigden u overal in Afghanistan kunnen vinden en veel connecties hebben, zelfs tot in Kaboel (CGVS, p. 14). Dat u dan deze brief simpelweg niet serieus nam, kan dan ook niet overtuigen. U nuanceert dit enigszins tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS door te zeggen dat u met uw baas sprak over de bedreigingen van de taliban maar dat hij u geruststelde door te zeggen dat de ouderen van het dorp de werken steunden en de taliban niets zouden laten doen (CGVS, p. 9 en 10). De ouderen wisten echter zeer snel nadien te vertellen dat de chef van de taliban, genaamd A. (...), vertrokken was en deze vervangen was door C. (...), een gewelddadig iemand die de ouderen niet wou zien (CGVS, p. 10). Uw baas deelde u die nieuwe info reeds mee vijf dagen nadat u hem had gewaarschuwd over de brief (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze nieuwe info, dat de ouderen geen invloed meer konden uitoefenen op de taliban, zei uw baas u dat u gewoon moest wachten en verder moest werken, wat gezien de context zeer vreemd is. Het is namelijk ongeloofwaardig dat uw baas de ernst van de situatie niet direct zou inzien, gezien de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan en de duidelijke verwijzing in de brief naar u persoonlijk en ook naar het bedrijf waar hij zelf ook in werkte (CGVS, p. 8).

Gevraagd of u ook maatregelen nam, zegt u louter dat u niet meer naar huis ging, niet laat kwam en steeds bij het personeel bleef maar verder niets kon doen (CGVS, p. 11). Het verbaast dan ook sterk dat u vervolgens hiermee tegenstrijdig verklaart dat u toch nog eens naar huis ging. Meer zelfs, u vertelt dat u alleen wandelend rechtstreeks van uw werkplek naar uw huis liep (CGVS, p. 11). Dit gedrag strookt vanzelfsprekend niet met het gedrag van iemand die thuis een dreigbrief ontving en omwille van zijn werk bedreigd wordt door een talibancommandant die mensen direct onthoofd en geen kansen geeft (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het overdag was en de taliban pas mensen aanvallen wanneer het donker is (CGVS, p. 12). Deze verklaring is niet ernstig gezien u nadien zelf verklaart dat de taliban uw werkpost had aangevallen, op de middag (CGVS, p. 12). Dat u dan ook zo een onberekend risico zou nemen door te voet huiswaarts te keren, ondermijnt ten stelligste uw voorgehouden vrees. Inzake de aanval van de taliban op uw werkpost waarbij twee dodelijke slachtoffers vielen, moet worden opgemerkt dat u zelf ook expliciet aanhaalt dat dit geen persoonlijke aanval was gericht op uw persoon (CGVS, p. 12) maar een raketaanval was op een wagen terwijl u een halve kilometer verder aan het werk was (CGVS, p. 9). U legt verder geen enkel bewijs neer om deze gebeurtenis te staven.

Ook legt u manifest tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS en bij de DVZ over het moment waarop u uw baas op de hoogte bracht van de bedreigingen. Bij de DVZ zei u immers dat u de dreigbrief niet serieus nam, dat er enkele dagen later een aanval plaatsvond op de werkplaats en dat u de dag hierna uw werkgever op de hoogte bracht van de bedreigingen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS zegt u daarentegen dat u de dag na de dreigbrief terugkeerde naar uw werkplaats, uw baas erover vertelde die u geruststelde, en dat de aanval op de werkplaats gebeurde op 18 sonbola, ruim een maand na het

ontvangen van de dreigbrief die werd gestuurd op 16 assad (CGVS, p. 8, 9 en 10). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over een essentieel element in uw relaas, namelijk het ogenblik waarop u uw baas op de hoogte bracht, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de dreigbrief en meer algemeen van het hele gebeuren.

Verder blijft u ook heel vaag over deze dreigbrief en over uw bedreigers. Zo weet u niet wanneer uw broer deze brief eigenlijk ontving (CGVS, p. 8, 9). Toen u op vrijdag de zestiende thuis kwam zei uw broer u dat hij deze brief van de mullah had gekregen. U vroeg echter niet wanneer hij de brief ontvangen had en hij zei het u ook niet (CGVS, p. 9). Wanneer u op vrijdag thuis kwam, gaf hij u deze, waarop u hem las en gewoon weglegde (CGVS, p. 10). U vraagt zich af wat u namelijk nog meer kon doen op dat moment (CGVS, p. 10). Verwacht mag worden dat u op dat moment reeds voor uzelf enkele te nemen veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen en toch zeker naar oplossingen zou hebben begonnen nadenken om uw probleem op te lossen. Wat u duidelijk naliet te doen. Er dient ook vastgesteld te worden dat de brief gedateerd is op 21/10/1436 islamitische kalender, wat overeenkomt met 16 assad Afghaanse kalender. Uw broer zou dus op dezelfde dag als uw thuiskomst de brief in handen gekregen hebben van de mullah. Frappant dat u daarvan niet op de hoogte zou zijn en zo laconiek omging met de brief. Tot slot dient hierover te worden opgemerkt dat u niet eens weet of er een naam op de brief staat en u zelfs niet exact weet wie u deze brief heeft geschreven van de taliban (CGVS, p. 8).

Gevraagd naar uw kennis over de door u genoemde plaatselijke talibancommandanten moet worden vastgesteld dat die eveneens enorm beperkt, hetgeen opvallend is aangezien dit de leiders waren van wie u in essentie vervolging vreest. U hoorde enkel via uw baas dat A. (...) de leider van de taliban was maar dat die al snel vervangen was door de heer C. (...) (CGVS, p. 10). U weet echter niet waar A. (...) naartoe ging (CGVS, p. 10), wanneer de machtswissel van A. (...) naar C. (...) plaatsvond (CGVS, p. 10) en vanwaar C. (...) afkomstig is (CGVS, p. 19). U zegt expliciet dat u enkel zijn naam heeft gehoord (CGVS, p. 10) en komt niet verder dan wat algemeenheden te vertellen dat C. (...) strikt is (CGVS, p. 10), mensen die tegen de islam zijn direct onthoofd en niemand een kans geeft (CGVS, p. 11). Uitgenodigd om eender welke andere informatie te geven over commandant C. (...) zegt u niets meer te weten (CGVS, p. 19). Hierbij moet benadrukt worden dat het niet om marginale figuren gaat maar volgens u de belangrijke leiders van de taliban in de regio (CGVS, p. 10-11) waardoor op zijn minst enige kennis verwacht wordt over wie deze personen zijn, waar ze vandaan komen en welke acties ze ondernamen in de regio, zeker aangezien u zelf vervolging zou vrezen door hen. Indien u daadwerkelijk door een van deze lokale talibancommandant dermate bedreigd werd dat u zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, zou u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Voorts weet u niet of er nog iemand is binnen het bedrijf die ooit gevisieerd werd door de taliban (CGVS, p. 18). Ook dit kan niet overtuigen. U geeft namelijk zelf aan dat u met uw baas sprak over de dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 11). Er mag dan ook verwacht worden dat u uitvoerig zou geïnformeerd hebben bij hem over gelijkaardige situaties en eventuele oplossingen in die gevallen.

Uw vage en onwaarschijnlijke verklaringen hebben als gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan uw adres.

Aangezien de omsingeling van uw huis door de taliban en de ontvoering van uw broer het gevolg zouden zijn van uw eigen bedreigingen en deze laatste ongeloofwaardig zijn bevonden, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze gebeurtenissen. Toch moet nog opgemerkt dat uw verklaringen over deze gebeurtenissen eveneens sterk ontoereikend blijken, hetgeen ook een negatieve invloed heeft op uw algemene geloofwaardigheid. Zo moet eerst en vooral gewezen worden op het feit dat u bij de DVZ met geen woord repte over de omsingeling van uw huis door de taliban, noch over de ontvoering van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5) terwijl dit essentiële elementen zijn in uw relaas. Geconfronteerd met deze lacune beweert u dat u het wel vermeldde maar dat de tolk zei dat hij geen tijd had en u het in uw tweede interview zou kunnen vertellen (CGVS, p. 13). Deze verklaring is niet ernstig. Er werd u zelfs gevraagd of u iets toe te voegen had, wat u negatief beantwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 7). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ u ook voorgelezen in het Pasjtue en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Zelfs wanneer u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gevraagd wordt of u uw verklaringen bij de DVZ wilde aanpassen, vermeldt u enkele zaken maar opnieuw niet de omsingeling van uw huis noch de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 2). Later in het onderhoud doet u nogmaals uw verhaal zonder enige

vermelding van de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 9, 10). Pas na de pauze vermeldt u de ontvoering van uw broer voor het eerst. U zegt dat hij enkele dagen meegenomen werd en vervolgens dat hij twee maanden vastgehouden werd door de taliban die eigenlijk u wilden (CGVS, p. 12). Merkwaardig genoeg weet u niets over zijn gevangenschap. U verklaart eerst dat u niets heeft gevraagd aan uw broer over zijn gevangenschap (CGVS, p. 13) om uzelf direct erna tegen te spreken door te zeggen dat u het wel proberen vragen heeft maar dat hij er niet over wilde praten (CGVS, p. 13). Naast deze tegenstrijdigheid is het een raadsel waarom u niet bij uw andere familieleden meer informatie heeft vergaard over zijn gevangenschap, aangezien dit rechtstreeks verband zou houden met uw eigen veiligheidssituatie. Ook lijkt het in zijn algemeenheid weinig plausibel dat de taliban zoveel inspanningen zouden leveren door uw broer twee maanden lang in gevangenschap te houden voor iemand waarvan de ouderen reeds hadden gezegd dat hij de regio verlaten had, en dus eigenlijk aan hun eigen eisen had voldaan (CGVS, p. 12). U zegt zelf dat de taliban wou dat u stopte met werken (CGVS, p. 8). Waarom de taliban dan nog twee maanden de last van de gevangenschap van uw broer op zich zouden nemen, wetende dat u reeds gestopt was en zelfs niet meer ter plaatse was, mag een raadsel heten en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

Tot slot heeft u geen enkel idee of uw familie nog iets hoorde van de taliban na de vrijlating van uw broer (CGVS, p. 14). Uw verklaring – dat zij u misschien niets zeggen om u niet bezorgd te maken – is evenmin ernstig aangezien u uitdrukkelijk verklaart dat u hier nooit naar vroeg (CGVS, p. 14) en zij u bijvoorbeeld wel foto's stuurden van de verwondingen van uw zoon. Bovendien kon u ook via uw facebook perfect meer informatie hebben ingewonnen bij andere familie en kennissen zoals uw ex-klasgenoten die nog in Shawat wonen (CGVS, p. 4) of de zoon van uw schoonvader die in de apotheek in Shawat werkt (CGVS, p. 14). Dit geldt des te meer omdat u beweert dat uw vrouw en zoon momenteel nog in het dorp wonen (CGVS, p. 3) en het ook voor hun veiligheid van cruciaal belang is meer te weten te komen over de stand van uw problemen en over de concrete wensen en acties van de taliban. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Inzake het incident met uw echtgenote en zoontje na uw vertrek dient te worden opgemerkt dat u zelf ook aanhaalt dat u niet zeker weet of de aanval op uw echtgenote en zoontje gelinkt kan worden aan uw problemen (CGVS, p. 14). Aangezien uw eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw echtgenote en zoon aangevallen zouden zijn omwille van u. Bovendien zeggen deze foto's niets over de oorzaak van de verwondingen, noch wijzen ze op een familiale band tussen u en het gewonde kind op de foto's.

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt vervolging te vrezen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U heeft er vier jaar lang gestudeerd en rondde in 1392 Afghaanse kalender (2013-2014 GK) met succes uw ingenieursopleiding af aan de Dawat universiteit (CGVS, p. 3-4). U heeft aldus ervaring met deze stad. Bovendien verbleef u vier jaar lang in Kaboel in een kamer met drie studiegenoten waarvoor jullie 3.000 afghani betaalden, bovenop uw inschrijvingsgeld van 15.000 afghani per semester (CGVS, p. 4). Hieruit blijkt dat uw familie een zekere financiële draagkracht heeft om u financieel te steunen mocht het nodig zijn. U heeft bovendien twee maanden werkervaring binnen uw vakgebied (CGVS, p. 6) en spreekt Engels (CGVS, p. 2), hetgeen u zeker in staat moet stellen werk te bekomen in de Afghaanse hoofdstad. U legt een doktersattest neer waaruit zou moeten blijken dat u in 1392 een depressie had (CGVS, p. 7) maar stelt zelf dat u geneesmiddelen nam en een beetje genas (CGVS, p. 7). Het feit dat u ondanks deze beweerde depressie afstudeerde, erna werk vond in uw sector en geen andere documenten neerlegt om enige huidige psychologische problemen te ondersteunen, maken dat dit attest geen invloed heeft op deze beoordeling.

Er kan ten overvloede nog aan toegevoegd worden dat er ondanks uw verklaringen dat u niemand buiten Paktia kent (CGVS, p. 3) en geen vrienden heeft in Kaboel (CGVS, p. 14) sterke aanwijzingen te vinden zijn op uw facebookprofiel dat u wel degelijk een netwerk heeft in Kaboel. Het telefoonnummer op de omslag die u neerlegt, is gelinkt aan het facebookaccount "S. Z. (...)" met enkele foto's die wijzen op een stedelijke setting. U verklaart de persoon op dit account niet te kennen (CGVS, p. 17), terwijl u een foto op dit account liket van een jongen die heel wat uiterlijke kenmerken gemeen heeft met de jongen waar u zelf twee foto's van neerlegt en beweert dat het uw zoon is. Geconfronteerd met een andere facebookvriend van u met dezelfde naam als uw broer, A. K. Z. (...), verklaart u dat dit de zoon van uw oom langs moederskant moet zijn (CGVS, p. 15). Los van de toevallige identieke naam, geeft deze zoon van uw oom langs moederskant op facebook aan van Kaboel afkomstig te zijn. Bovendien werd nog een account gevonden onder de naam R. Z. (...), ook bevriend met S. Z. (...) en A. K. Z. (...), waarop verschillende foto's van u geplaatst zijn. Er staat ook een foto van uw zoon op, met reacties van mensen die aangeven te werken en te wonen in de stad Kaboel. Het is dus niet aannemelijk dat u niemand in Kaboel kent die u – hoewel dit niet noodzakelijk is voor uw vestiging gezien u de stad zelf ook kent – verder zouden kunnen ondersteunen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als hooggeschoolde jongeman een bestaan uit te bouwen met uw echtgenote en zoon, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet vaak in Kaboel wandelde en dat de mensen die u bedreigden u ook in Kaboel kunnen vinden (CGVS, p. 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat u

niet vaak rondwandelde in de stad doet geen afbreuk aan het feit dat u er vier jaar lang studeerde en enige kennis van de stad aldus kan verondersteld worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De taskara, bankkaart, omslag, het diploma, de puntenlijst en werkcertificaten zeggen niets over uw problemen. Wat betreft de foto's die u neerlegt, moet gewezen worden op het feit dat hieruit noch de omstandigheden noch het tijdstip of de plaats waar ze genomen werden kan worden afgeleid. Over de dreigbrief moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De dreigbrief werd eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afgaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt vooreerst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening hield met de inhoud van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn.

Vervolgens laat verzoeker met betrekking tot zijn reactie op de dreigbrief van de taliban het volgende gelden:

"Verzoekende partij verduidelijkt dat hij na ontvangst van de dreigbrief contact heeft gehad met zijn baas juist omdat hij weet welke gevolgen zo een dreigbrief kan hebben.

De baas heeft op zijn beurt contact opgenomen met de ouderen en de mullah van het dorp om te zien of er een oplossing mogelijk was.

De baas sprak dus met de mullah en de ouderen en vertelde dat hij nog eens met hen en de arbaki's zou gaan spreken.

De mullah en de ouderen zeiden dat A. (...) niet meer de leider was en ze zouden gaan praten met C. (...) maar voor dit gesprek had plaatsgevonden, heeft de aanval plaatsgevonden.

Verzoekende partij mocht er dus redelijkerwijze vanuit gaan dat er nog altijd een oplossing mogelijk was gezien er nog een gesprek zou plaatsvinden met de nieuwe leider.

In het gehoorverslag staat te lezen:

"(...)" (p. 10 CGVS verslag persoonlijk onderhoud)

Het gaat dus niet op te stellen dat verzoekende partij de dreigbrief niet serieus zou genomen hebben.

Het bovenstaande toont het tegendeel aan.

Gedurende die periode dat verzoekende partij aan het wachten was op het resultaat van het gesprek met de nieuwe leider, bleven de problemen niet uit.

Uiteindelijk was er een aanval op het werk, een aanval en omsingeling van de woning en tevens het meenemen van zijn broer.

Verzoekende partij had geen andere keuze dan het land te verlaten.

Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS."

Over de genomen maatregelen, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij verduidelijkt dat hij niet heeft verklaard dat de taliban niet tijdens de dag aanvalt.

De taliban is immers niet een gewone groep, en bestaat niet uit 1 of 2 personen.

De taliban is een georganiseerde groep bestaande uit een enorme groep van mensen die zowel overdag als tijdens de avond aanvallen uitvoert.

Verzoekende partij was bij de baas geweest om de te nemen stappen na de dreigbrief te bespreken.

Verzoekende partij had voor zichzelf reeds besloten om niet meer naar huis te gaan.

Maar op een dag werkte hij in een deel van Shafat dat dicht bij zijn huis gelegen was en de bewakers/lokale veiligheidsmensen van het dorp waren eveneens aanwezig.

Hij besloot om op dat moment nog een keer naar huis te gaan om te spreken met zijn familie en om informatie te vergaren omdat hij van oordeel was dat het risico daardoor heel beperkt was juist door de aanwezigheid van de bewakers/lokale veiligheidsmensen van het dorp.

Er is dus geen sprake van een tegenstrijdigheid."

Aangaande het moment waarop hij zijn baas inlichtte, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is. Hij licht dit als volgt toe:

"De broer van verzoekende partij heeft de brief van de mullah ontvangen en heeft deze brief dezelfde dag nog overhandigd aan verzoekende partij.

De brief wordt die dag gelezen en de volgende dag besprak verzoekende partij deze dreigbrief met zijn baas.

De dreigbrief werd niet afgegeven."

Met betrekking tot de aan hem verweten vaagheden over de brief van de taliban en zijn bedreigers, betoogt verzoeker als volgt:

"De taliban is een enorme groep. Op het einde van de brief staat vermeld van "IMARAAT" en wil dus zeggen van de leiders/leiding.

Verzoekende partij bevestigt dat er geen naam was vermeld in de brief, zover hij zich dit nog herinnert.

De naam is ook minder relevant. De naam maakt een brief niet meer of minder dreigend. De dreigbrief blijft een brief van de taliban.

Volgens verzoekende partij heeft de broer de dag dat hij de brief heeft overhandigd aan verzoekende partij de dreigbrief van de mullah ontvangen.

Verzoekende partij had die dag rond 16u00 gedaan met werken en was rond 16u30 thuis en heeft toen de brief ontvangen van de broer.

En het is die morgen dat volgens verzoekende partij de broer de brief had ontvangen."

Inzake de commandanten van de taliban, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij heeft de informatie gegeven waarover hij beschikte.

Verzoekende partij is van oordeel dat hij voldoende informatie heeft kunnen geven.

Hij werkte immers niet voor de taliban waardoor hij natuurlijk niet alles over deze personen wist te vertellen.

De verwachtingen vanwege het CGVS moeten redelijk zijn.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat de taliban een enorme grote groep is waarvan de leden niet steeds publiekelijk kenbaar maken dat ze behoren tot de taliban."

Omtrent de bedreigingen jegens collega's, verklaart verzoeker het volgende:

"Ook hier moet rekening worden gehouden met de concrete realiteit.

In het algemeen worden dreigementen vanwege de taliban kenbaar gemaakt op de moskee: er mag niet gewerkt worden met de Amerikanen, met de buitenlanders...

De dreigbrief ten aanzien van verzoekende partij heeft hij ook ontvangen via de mullah van de moskee (die deze overhandigde aan zijn broer die deze op zijn beurt overhandigde aan verzoekende partij).

Verzoekende partij heeft dit besproken met zijn baas. Hij heeft dit niet openbaar gemaakt ten aanzien van de andere werknemers in het bedrijf. Verzoekende partij benadrukt dat iemand die bedreigd wordt hier niet mee te koop loopt.

Gegeven deze realiteit is het niet onwaarschijnlijk dat verzoekende partij geen kennis had of iemand anders van het bedrijf ook al eens werd geïnterviewd.

Met betrekking tot de aan hem verweten omissie in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en de ontvoering van zijn broer door de Taliban, voert verzoeker aan:

“Verzoekende partij is van oordeel dat de concrete omstandigheden van het interview op DVZ van belang zijn.

De tolk stelde de vragen en deze benadrukte dat er niet veel tijd was en dat er enkel een samenvatting moest gegeven worden.

De tolk vertelde niet dat als er bepaalde zaken niet zouden worden verteld tijdens dit interview maar wel in een later interview op het CGVS dit later tegen hem zal worden gebruikt in een negatieve beslissing.

Had verzoekende partij dit geweten, dan had hij deze feiten ook tijdens het interview op DVZ benadrukt.

Gezien hetgeen verzoekende partij verteld heeft op DVZ een samenvatting was, heeft hij ook in het begin van het interview op het CGVS dit niet uitdrukkelijk vermeld als opmerking op het interview op DVZ.

Verzoekende partij wist op dat moment immers niet dat hij alle feiten en incidenten had moeten vertellen tijdens het interview op DVZ.

De broer van verzoekende partij is ontvoerd geweest omdat de Taliban er op dat moment er nog vanuit ging dat verzoekende partij in het land was.

Daarna werd de Taliban ingelicht dat verzoekende partij niet meer in het land was en werd uiteindelijk de broer vrijgelaten.

Verzoekende partij kan niet meer informatie geven dan hetgeen waarover hij bezit.

Verzoekende partij heeft nog getracht dit met zijn broer te bespreken doch deze weigert hierover iets te vertellen omdat volgens verzoekende partij de Taliban hem bedreigd heeft als hij iets zou vertellen.”

Betreffende de contacten tussen de Taliban en zijn familie, stelt verzoeker:

“Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS juist omdat ook hier verzoekende partij niet meer informatie kan geven dat hetgeen hij heeft gekregen.

Verzoekende partij heeft inderdaad contacten met zijn familie en nu nog steeds, maar hij krijgt niet meer informatie.

De familie vertelt niet alles. De familie denkt dat als het wordt verteld, hij toch vandaar niets kan doen en zich zorgen blijft maken.

Verzoekende partij is van oordeel dat er problemen zijn. Dit kan ook niet anders. Het dorp van verzoekende partij is immers onder de controle van de Taliban. Zo eist de Taliban een deel op van de oogst ...”

Ten slotte gaat verzoeker in op het incident met zijn echtgenote en zijn zoon. Hij meent dat geen rekening werd gehouden met de concrete situatie en betoogt als volgt:

“Ten eerste was de verzoekende partij niet aanwezig op het moment van het incident.

Ten tweede begrijpt verzoekende partij niet welk bewijs er nodig is.

Het incident heeft plaatsgevonden en verzoekende partij heeft geen problemen met andere personen dan met de Taliban.

Het kan dan ook niemand anders zijn geweest dan de Taliban.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Volgens hem kan er in voorliggend dossier geen sprake zijn van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel. Daarbij wijst hij op twee artikels over de richtlijnen die UNHCR op 30 augustus 2018 uitvaardigde inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kaboel.

Vervolgens betoogt hij:

“Daarnaast verwijst verzoekende partij in casu naar het feit dat de familie en de familiale situatie van verzoekende partij niet wordt betwist door het CGVS.

Deze wordt dus niet in twijfel getrokken.

Uiteindelijk motiveert het CGVS de beslissing wel door te stellen dat verzoekende partij en zijn echtgenote en zijn zoon zonder problemen zich op een veilige en redelijke manier zouden kunnen vestigen in Kabul stad.

Dit element is in elk geval strijdig met het beleid van het CGVS die geen intern vestigingsalternatief toepast naar Kabul voor families met kinderen (stuk 5, p. 11, Verslag Myria Contactvergadering

Internationale Bescherming van 17.10.2018, via https://www.myria.be/files/20181017_PV_contactvergadering.pdf:

(...)

Het CGVS gaat tot slot ook nog eens voorbij aan het risicoprofiel van verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst andermaal naar stuk 3 waarin wordt vermeld:

“(…)”

Verzoekende partij kende problemen in Afghanistan en was er in een depressie beland waardoor verzoekende partij al minstens moet worden aanzien als een kwetsbaar persoon of alleszins dat dit risico groot is.

Daarnaast verblijft verzoekende partij al jaren in België en zal deze aanzien worden als verwesterd, wat eveneens maakt dat hij een risicoprofiel heeft.

Tot slot werkte verzoekende partij voor een bedrijf ondersteund door de Amerikanen, wat maakt dat hij daardoor ook een risicoprofiel heeft. Verzoekende partij benadrukt dat zijn werk niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de twee in het verzoekschrift vermelde artikels (stukken 3 en 4) en het verslag van Myria over een contactvergadering over internationale bescherming (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 juni 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84, en 98-110 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Daarbij is de overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door de taliban geïmagineerd te worden, nu (i) zijn reactie op de eerste bedreiging door de taliban allerm minst geloofwaardig is, (ii) hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij zijn baas op de hoogte bracht van de bedreigingen, (iii) hij ook heel vaag blijft over de dreigbrief en over zijn bedreigers, en (iv) hij niet weet of er nog iemand is binnen het bedrijf die ooit geïmagineerd werd door de taliban, omdat (B) er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de omsingeling van zijn huis door de taliban en de ontvoering van zijn broer, nu (i) deze gebeurtenissen het gevolg zouden zijn van de bedreigingen die ongeloofwaardig werden bevonden en (ii) zijn verklaringen over deze gebeurtenissen sterk ontoereikend zijn, omdat (C) de ernst van de door hem voorgehouden vrees op ernstige wijze gerelativeerd wordt door het feit dat hij geen informatie kan geven over een stand van zaken en hij daar ook geen interesse in toont, omdat (D) hij zelf ook aanhaalt dat hij niet zeker weet of de aanval op zijn echtgenote en zoontje gelinkt kan worden aan zijn problemen, en omdat (E) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban. Hij zou met deze organisatie problemen hebben ondervonden ten gevolge van zijn werkzaamheden als ingenieur voor een bouwbedrijf dat wegen aanlegde.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering door de taliban geïmagineerd te worden.

Zo wordt omtrent de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees in de bestreden beslissing met recht als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat de eerste bedreiging van de taliban kwam via een brief die de mullah aan uw broer gaf (CGVS, p. 9). In deze brief werd u bedreigd door de taliban met de boodschap dat u gestraft zou worden

indien u uw werk voor het bouwbedrijf niet stopzette (CGVS, p. 8). In eerste instantie verklaarde u dat u deze bedreigingen van de taliban niet serieus nam (vragenlijst CGVS dd. 29/02/2016, vraag 5). Gezien de ernst van deze bedreiging en de zware gevolgen die deze brief uiteindelijk zou gehad hebben op uw leven, is deze reactie allerm minst geloofwaardig te noemen. In de Afghaanse context mag namelijk worden verwacht dat iedereen die een brief van de taliban ontvangt onmiddellijk weet hoe laat het is en wat de gevolgen zijn van het niet naleven van de eisen in de brief. Ook u wist dit, daar u zelf zegt dat de mensen die u bedreigden u overal in Afghanistan kunnen vinden en veel connecties hebben, zelfs tot in Kaboel (CGVS, p. 14). Dat u dan deze brief simpelweg niet serieus nam, kan dan ook niet overtuigen. U nuanceert dit enigszins tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS door te zeggen dat u met uw baas sprak over de bedreigingen van de taliban maar dat hij u geruststelde door te zeggen dat de ouderen van het dorp de werken steunden en de taliban niets zouden laten doen (CGVS, p. 9 en 10). De ouderen wisten echter zeer snel nadien te vertellen dat de chef van de taliban, genaamd A. (...), vertrokken was en deze vervangen was door C. (...), een gewelddadig iemand die de ouderen niet wou zien (CGVS, p. 10). Uw baas deelde u die nieuwe info reeds mee vijf dagen nadat u hem had gewaarschuwd over de brief (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze nieuwe info, dat de ouderen geen invloed meer konden uitoefenen op de taliban, zei uw baas u dat u gewoon moest wachten en verder moest werken, wat gezien de context zeer vreemd is. Het is namelijk ongeloofwaardig dat uw baas de ernst van de situatie niet direct zou inzien, gezien de precare veiligheidsituatie in Afghanistan en de duidelijke verwijzing in de brief naar u persoonlijk en ook naar het bedrijf waar hij zelf ook in werkte (CGVS, p. 8)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst gaat hij met zijn betoog in het eerste middel kennelijk voorbij aan zijn initieel duidelijke verklaringen bij de DVZ. Aldaar gaf hij eenduidig aan: *"Ik nam de bedreigingen niet serieus"* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, vragenlijst, nr. 3.5.). Dat hij dit nadien en tijdens het gehoor bij het CGVS enigszins nuanceerde, doet aan deze initiële, duidelijke doch onaannemelijke verklaring geen afbreuk. Verder blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat ook de reactie van verzoekers baas nadat de ouderlingen geen invloed meer hadden op de taliban en bijgevolg niets meer voor verzoeker, diens baas en het bedrijf konden doen, geloofwaardigheid ontbeert. Gezien uit verzoekers verklaringen ter zake duidelijk blijkt dat hijzelf en zijn baas ervan op de hoogte waren dat de nieuwe talibanleider bijzonder strikt en gewelddadig was, dat deze persoon mensen geen kans bood en iedereen die tegen de islam was direct onthoofdde en dat deze persoon de ouderlingen niet eens wilde zien, is het niet aannemelijk dat zijn baas hem eenvoudigweg zou hebben gezegd af te wachten en verder te werken. Gelet op de aperte risico's die dit met zich bracht, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker daarbij gewoon zou hebben geluisterd en gewoon zou zijn blijven verder werken (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 10-11).

Verder legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af over zijn verdere reactie en handelswijze nadat de voormelde talibanleider aan de macht kwam. Dienaangaande bevat de bestreden beslissing de volgende terechte overwegingen:

"Gevraagd of u ook maatregelen nam, zegt u louter dat u niet meer naar huis ging, niet laat kwam en steeds bij het personeel bleef maar verder niets kon doen (CGVS, p. 11). Het verbaast dan ook sterk dat u vervolgens hiermee tegenstrijdig verklaart dat u toch nog eens naar huis ging. Meer zelfs, u vertelt dat u alleen wandelend rechtstreeks van uw werkplek naar uw huis liep (CGVS, p. 11). Dit gedrag strookt vanzelfsprekend niet met het gedrag van iemand die thuis een dreigbrief ontving en omwille van zijn werk bedreigd wordt door een talibancommandant die mensen direct onthoofdt en geen kansen geeft (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het overdag was en de taliban pas mensen aanvallen wanneer het donker is (CGVS, p. 12). Deze verklaring is niet ernstig gezien u nadien zelf verklaart dat de taliban uw werkpost had aangevallen, op de middag (CGVS, p. 12). Dat u dan ook zo een onberekend risico zou nemen door te voet huiswaarts te keren, ondermijnt ten stelligste uw voorgehouden vrees."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling tot wat hij in het eerste middel laat uitschijnen, gaf hij ter verklaring van zijn vreemde gedrag bij het CGVS weldegelijk aan dat de taliban enkel mensen aanvallen wanneer het donker was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Dit strookt niet met zijn latere verklaring dat de taliban zijn werkplaats overdag aanvielen. Evenmin strookt dit met zijn betoog in het onderhavige verzoekschrift waarin hij net de aandacht vestigt op het gegeven dat de taliban een enorm grote en georganiseerde groepering is die zowel overdag als tijdens de avond aanvallen uitvoert. Gelet op dit betoog is het totaal niet aannemelijk dat verzoeker een dermate groot risico zou lopen door rechtstreeks van zijn werk, in volle dag en openlijk, te voet naar huis terug te keren. Nog minder aannemelijk is het dat hij aldaar zou hebben overnacht en er nog zou zijn gebleven tot na het vrijdaggebed de volgende dag (*ibid.*, p. 11).

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Inzake de aanval van de taliban op uw werkpost waarbij twee dodelijke slachtoffers vielen, moet worden opgemerkt dat u zelf ook expliciet aanhaalt dat dit geen persoonlijke aanval was gericht op uw persoon (CGVS, p. 12) maar een raketaanval was op een wagen terwijl u een halve kilometer verder aan het werk was (CGVS, p. 9). U legt verder geen enkel bewijs neer om deze gebeurtenis te staven.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker bij het CGVS en bij de DVZ manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij zijn baas op de hoogte bracht van de bedreigingen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Ook legt u manifest tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS en bij de DVZ over het moment waarop u uw baas op de hoogte bracht van de bedreigingen. Bij de DVZ zei u immers dat u de dreigbrief niet serieus nam, dat er enkele dagen later een aanval plaatsvond op de werkplaats en dat u de dag hierna uw werkgever op de hoogte bracht van de bedreigingen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS zegt u daarentegen dat u de dag na de dreigbrief terugkeerde naar uw werkplaats, uw baas erover vertelde die u geruststelde, en dat de aanval op de werkplaats gebeurde op 18 sonbola, ruim een maand na het ontvangen van de dreigbrief die werd gestuurd op 16 assad (CGVS, p. 8, 9 en 10). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over een essentieel element in uw relaas, namelijk het ogenblik waarop u uw baas op de hoogte bracht, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de dreigbrief en meer algemeen van het hele gebeuren.”

Met de loutere herhaling en bevestiging in het eerste middel van één versie van zijn verklaringen, met name dat hij de dreigbrief met zijn baas besprak de dag nadat hij deze had gelezen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid van deze versie met zijn overige verklaringen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie en de opeenvolging van de kernelementen in zijn relaas, laat niet toe aan dit relaas nog enig geloof te hechten.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondermijnd door zijn bijzonder vage verklaringen omtrent de dreigbrief en zijn bedreigers. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo weet u niet wanneer uw broer deze brief eigenlijk ontving (CGVS, p. 8, 9). Toen u op vrijdag de zestiende thuis kwam zei uw broer u dat hij deze brief van de mullah had gekregen. U vroeg echter niet wanneer hij de brief ontvangen had en hij zei het u ook niet (CGVS, p. 9). Wanneer u op vrijdag thuis kwam, gaf hij u deze, waarop u hem las en gewoon weglegde (CGVS, p. 10). U vraagt zich af wat u namelijk nog meer kon doen op dat moment (CGVS, p. 10). Verwacht mag worden dat u op dat moment reeds voor uzelf enkele te nemen veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen en toch zeker naar oplossingen zou hebben beginnen nadenken om uw probleem op te lossen. Wat u duidelijk naliet te doen. Er dient ook vastgesteld te worden dat de brief gedateerd is op 21/10/1436 islamitische kalender, wat overeenkomt met 16 assad Afghaanse kalender. Uw broer zou dus op dezelfde dag als uw thuiskomst de brief in handen gekregen hebben van de mullah. Frappant dat u daarvan niet op de hoogte zou zijn en zo laconiek omging met de brief. Tot slot dient hierover te worden opgemerkt dat u niet eens weet of er een naam op de brief staat en u zelfs niet exact weet wie u deze brief heeft geschreven van de taliban (CGVS, p. 8).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij in het eerste middel aangeeft dat er geen naam vermeld werd in de brief, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij dit bij het CGVS niet bleek te weten. Waar hij in het eerste middel in navolging van voormelde motivering stelt dat volgens hem zijn broer de brief ontving de dag waarop zijn broer deze aan hem overhandigde, doet hij op generlei wijze afbreuk aan het gegeven dat hij dit bij het CGVS, hoewel dit uit de inhoud van de brief kan worden afgeleid, niet kon aangeven. Nochtans mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd en bijgevolg op de hoogte zou zijn van de inhoud van de dreigbrief, die een cruciaal element in zijn relaas vormt en die hij *nota bene* zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde. Dat hij hieromtrent niet op de hoogte bleek, getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn zelfverklaarde vrees voor vervolging. De vaststelling omtrent zijn laconieke reactie bij het lezen van de dreigbrief laat verzoeker tot slot ongemoeid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing in dit verband met reden aangegeven:

“Gevraagd naar uw kennis over de door u genoemde plaatselijke talibancommandanten moet worden vastgesteld dat die eveneens enorm beperkt, hetgeen opvallend is aangezien dit de leiders waren van wie u in essentie vervolging vreest. U hoorde enkel via uw baas dat A. (...) de leider van de taliban was maar dat die al snel vervangen was door de heer C. (...) (CGVS, p. 10). U weet echter niet waar A. (...) naartoe ging (CGVS, p. 10), wanneer de machtswissel van A. (...) naar C. (...) plaatsvond (CGVS, p. 10) en vanwaar C. (...) afkomstig is (CGVS, p. 19). U zegt expliciet dat u enkel zijn naam heeft gehoord (CGVS, p. 10) en komt niet verder dan wat algemeenheden te vertellen dat C. (...) strikt is (CGVS, p. 10), mensen die tegen de islam zijn direct onthoofd en niemand een kans geeft (CGVS, p. 11). Uitgenodigd om eender welke andere informatie te geven over commandant C. (...) zegt u niets meer te weten (CGVS, p. 19). Hierbij moet benadrukt worden dat het niet om marginale figuren gaat maar volgens u de belangrijke leiders van de taliban in de regio (CGVS, p. 10-11) waardoor op zijn minst enige kennis verwacht wordt over wie deze personen zijn, waar ze vandaan komen en welke acties ze ondernamen in de regio, zeker aangezien u zelf vervolging zou vrezen door hen. Indien u daadwerkelijk door een van deze lokale talibancommandant dermate bedreigd werd dat u zich noodzaak zag om Afghanistan te verlaten, zou u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij niet werkte voor de taliban, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat van hem mocht worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd over de talibancommandanten die hem zouden hebben bedreigd. Verder betroffen zijn bedreigers, in tegenstelling tot wat hij in het eerste middel tracht te laten uitschijnen, weldegelijk publieke figuren van wie de rol als belangrijke lokale talibancommandanten, onder meer bij de ouderlingen, gekend was.

Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees voor de taliban.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing tevens terecht het volgende gesteld:

“Aangezien de omsingeling van uw huis door de taliban en de ontvoering van uw broer het gevolg zouden zijn van uw eigen bedreigingen en deze laatste ongeloofwaardig zijn bevonden, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze gebeurtenissen. Toch moet nog opgemerkt dat uw verklaringen over deze gebeurtenissen eveneens sterk ontoereikend blijken, hetgeen ook een negatieve invloed heeft op uw algemene geloofwaardigheid. Zo moet eerst en vooral gewezen worden op het feit dat u bij de DVZ met geen woord repte over de omsingeling van uw huis door de taliban, noch over de ontvoering van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5) terwijl dit essentiële elementen zijn in uw relaas. Geconfronteerd met deze lacune beweert u dat u het wel vermeldde maar dat de tolk zei dat hij geen tijd had en u het in uw tweede interview zou kunnen vertellen (CGVS, p. 13). Deze verklaring is niet ernstig. Er werd u zelfs gevraagd of u iets toe te voegen had, wat u negatief beantwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 7). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ u ook voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Zelfs wanneer u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gevraagd wordt of u uw verklaringen bij de DVZ wilde aanpassen, vermeldt u enkele zaken maar opnieuw niet de omsingeling van uw huis noch de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 2). Later in het onderhoud doet u nogmaals uw verhaal zonder enige vermelding van de ontvoering van uw broer (CGVS, p. 9, 10). Pas na de pauze vermeldt u de ontvoering van uw broer voor het eerst. U zegt dat hij enkele dagen meegenomen werd en vervolgens dat hij twee maanden vastgehouden werd door de taliban die eigenlijk u wilden (CGVS, p. 12).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beweert in het eerste middel weliswaar opnieuw dat de tolk hem bij de DVZ niet zou hebben toegelaten om hierover te verhalen, doch deze bewering vindt niet de minste steun in het administratief dossier en kan, mede gelet op de terechte vaststellingen in de voormelde motivering, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij “*nauwkeurig, maar in*

het kort” weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (adm. doss., stuk 14, vragenlijst, p. 1). Hoewel de vragenlijst op zich niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de omsingeling van zijn woning en de ontvoering en gevangenschap van zijn broer hierin niet zou hebben vermeld. Dat hij naliet dit te doen, maakt dat aan deze markante gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. In dit kader is het overigens tekenend dat verzoeker dit frappante gebeuren ook gedurende zijn spontane relaas bij het CGVS onvermeld liet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 9-10).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht als volgt gemotiveerd over de gevangenschap van verzoekers broer:

“Merkwaardig genoeg weet u niets over zijn gevangenschap. U verklaart eerst dat u niets heeft gevraagd aan uw broer over zijn gevangenschap (CGVS, p. 13) om uzelf direct erna tegen te spreken door te zeggen dat u het wel proberen vragen heeft maar dat hij er niet over wilde praten (CGVS, p. 13). Naast deze tegenstrijdigheid is het een raadsel waarom u niet bij uw andere familieleden meer informatie heeft vergaard over zijn gevangenschap, aangezien dit rechtstreeks verband zou houden met uw eigen veiligheidssituatie. Ook lijkt het in zijn algemeenheid weinig plausibel dat de taliban zoveel inspanningen zouden leveren door uw broer twee maanden lang in gevangenschap te houden voor iemand waarvan de ouders reeds hadden gezegd dat hij de regio verlaten had, en dus eigenlijk aan hun eigen eisen had voldaan (CGVS, p. 12). U zegt zelf dat de taliban wou dat u stopte met werken (CGVS, p. 8). Waarom de taliban dan nog twee maanden de last van de gevangenschap van uw broer op zich zouden nemen, wetende dat u reeds gestopt was en zelfs niet meer ter plaatse was, mag een raadsel heten en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Hij komt in het eerste middel immers niet verder dan een loutere herhaling van een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Voor de incoherentie in zijn verklaringen over de vraag of hij zich bij zijn broer al dan niet trachtte te informeren, biedt verzoeker geen verklaring. Bovendien acht de Raad het onaannemelijk dat verzoekers broer, zo verzoeker zich hierover wel zou hebben trachten te informeren, aan verzoeker informatie die dusdanig belangrijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming zou onthouden. Hoe dan ook laat verzoeker de vaststelling dat hij naliet te proberen zich hierover te informeren via andere familieleden ongemoeid. Ook voor de onaannemelijke gang van zaken en handelswijze van de taliban biedt verzoeker niet de minste verklaring. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Tot slot heeft u geen enkel idee of uw familie nog iets hoorde van de taliban na de vrijlating van uw broer (CGVS, p. 14). Uw verklaring – dat zij u misschien niets zeggen om u niet bezorgd te maken – is evenmin ernstig aangezien u uitdrukkelijk verklaart dat u hier nooit naar vroeg (CGVS, p. 14) en zij u bijvoorbeeld wel foto’s stuurden van de verwondingen van uw zoon. Bovendien kon u ook via uw facebook perfect meer informatie hebben ingewonnen bij andere familie en kennissen zoals uw ex-klasgenoten die nog in Shawat wonen (CGVS, p. 4) of de zoon van uw schoonvader die in de apotheek in Shawat werkt (CGVS, p. 14). Dit geldt des te meer omdat u beweert dat uw vrouw en zoon momenteel nog in het dorp wonen (CGVS, p. 3) en het ook voor hun veiligheid van cruciaal belang is meer te weten te komen over de stand van uw problemen en over de concrete wensen en acties van de taliban. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relateert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Opnieuw beperkt hij zich in het eerste middel tot een louter selectieve lezing en herhaling van zijn eerdere gezegden, met name dat er (waarschijnlijk) problemen zijn, maar dat zijn familie hem uit bezorgdheid geen informatie zou geven. Hiermee doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde motivering. Verder acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoekers familie onwillig zou zijn om verzoeker informatie te verschaffen die voor hem zeer belangrijk is voor het inschatten van zijn vrees en voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot het incident met verzoekers echtgenote en zoontje na verzoekers vertrek wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Inzake het incident met uw echtgenote en zoontje na uw vertrek dient te worden opgemerkt dat u zelf ook aanhaalt dat u niet zeker weet of de aanval op uw echtgenote en zoontje gelinkt kan worden aan uw problemen (CGVS, p. 14). Aangezien uw eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw echtgenote en zoon aangevallen zouden zijn omwille van u. Bovendien zeggen deze foto's niets over de oorzaak van de verwondingen, noch wijzen ze op een familiale band tussen u en het gewonde kind op de foto's.”

Verzoeker beperkt zich ertoe deze motieven te ontkennen en te poneren dat zijn echtgenote en zijn zoontje weldegelijk door de taliban en omwille van zijn problemen werden aangevallen. Hiermee kan hij de voormelde motivering niet ontkrachten. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees voor de taliban, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vrouw en zoontje door de taliban zouden zijn aangevallen omwille van zijn problemen.

Waar verzoeker in het tweede middel tracht te laten uitschijnen dat zijn loutere beroepsverleden voor het bouwbedrijf zou volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker werkte slechts twee maanden voor het bedrijf in kwestie, en dit reeds enkele jaren geleden (adm. doss., stuk 15, verklaring DVZ, nr. 12). Bovendien blijkt uit het voorgaande dat hij tijdens of ingevolge deze werkzaamheden in het verleden geen problemen heeft gekend. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom dit heden en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zo zou zijn. Dat verzoeker het nodig achtte om een volledig fictief asielrelaas ten berde te brengen, duidt er bovendien duidelijk op dat ook hijzelf de mening toegedaan is dat zijn loutere beroepsverleden niet volstaat om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker vestigt in het tweede middel tevens de aandacht op het gegeven dat hij al een aantal jaren in België vertoeft en stelt te vrezen daardoor bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd te zullen worden beschouwd. Vooreerst blijkt uit de informatie die verzoeker aanhaalt echter niet dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in zijn hoofde en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Zo aangenomen zou kunnen worden dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan hieruit bijgevolg niet worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Daartoe blijft hij echter in gebreke. Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd zou zijn, doch hij laat na deze bewering enigszins uit te werken of te onderbouwen. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Mede gelet op het voorgaande, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer door zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in het tweede middel nog tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van een depressie, die hij staaft aan de hand van een Afgaans doktersattest van een aantal jaren geleden, heden niet zou kunnen terugkeren naar of problemen zou kennen in zijn land van herkomst, kan tot slot samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing worden opgemerkt dat hij zelf aangaf dat hij hiervoor geneesmiddelen nam, aan de beterhand was en een beetje genas, alsmede dat deze depressie hem er kennelijk niet van weerhield om zijn universitaire studies af te ronden en werk te vinden. Verzoeker legt bovendien geen andere documenten neer om eventuele actuele psychologische problemen te ondersteunen. Verder kan nergens uit de stukken van het dossier worden afgeleid dat verzoeker omwille van de depressie die hij in het verleden had niet afdoende zou kunnen functioneren. Nergens uit het gehoorverslag, de vragenlijst of de verklaring van de DVZ kunnen immers noemenswaardige problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na om ter zake ook maar enige verdere duiding te verschaffen. Hij preciseert geenszins dat, waarom of in welke mate zijn depressie heden nog van invloed zou zijn op zijn gedragingen en functioneren. Evenmin preciseert hij of toont hij aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden dit voor hem mogelijks zou kunnen leiden tot vervolging of problemen zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Aldus kan verzoeker met zijn loutere verwijzing naar de depressie waarmee hij in het

verleden kampte niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De taskara, bankkaart, omslag, het diploma, de puntenlijst en werkcertificaten zeggen niets over uw problemen. Wat betreft de foto's die u neerlegt, moet gewezen worden op het feit dat hieruit noch de omstandigheden noch het tijdstip of de plaats waar ze genomen werden kan worden afgeleid. Over de dreigbrief moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De dreigbrief werd eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om

internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 13 juni 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met ‘landeninformatie’) met recht gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.”

Met de inhoud van de richtlijnen die UNHCR in augustus 2018 uitvaardigde en die verwerende partij door middel van een aanvullende nota neerlegt, wordt in de bestreden beslissing reeds uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Uit deze richtlijnen blijkt, te meer nu hierin nergens wordt geadviseerd om verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn van Kaboel louter omwille van hun herkomst en de veiligheidssituatie aldaar internationale bescherming te verlenen, niet dat de situatie in Kaboel beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dat de voormelde analyse omtrent de veiligheidssituatie aldaar heden nog steeds actueel is en de situatie in Kaboel niet beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt daarenboven genoegzaam uit de nieuwe landeninformatie die verwerende partij door middel van een aanvullende nota aanreikt. Verwerende partij concludeert op basis van deze informatie en de dienaangaande gebezigde analyse in de aanvullende nota met recht dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar en ingevolge zijn loutere aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent verzoekers (voormalige) depressie en vermeende verwesterde profiel, wordt in dit kader in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U heeft er vier jaar lang gestudeerd en rondde in 1392 Afghaanse kalender (2013-2014 GK) met succes uw ingenieursopleiding af aan de Dawat universiteit (CGVS, p. 3-4). U heeft aldus ervaring met deze stad. Bovendien verbleef u vier jaar lang in Kaboel in een kamer met drie studiegenoten waarvoor jullie 3.000 afghani betaalden, bovenop uw inschrijvingsgeld van 15.000 afghani per semester (CGVS, p. 4). Hieruit blijkt dat uw familie een zekere financiële draagkracht heeft om u financieel te steunen mocht het nodig zijn. U heeft bovendien twee maanden werkervaring binnen uw vakgebied (CGVS, p. 6) en spreekt Engels (CGVS, p. 2), hetgeen u zeker in staat moet stellen werk te bekomen in de Afghaanse hoofdstad. (...)

Er kan ten overvloede nog aan toegevoegd worden dat er ondanks uw verklaringen dat u niemand buiten Paktia kent (CGVS, p. 3) en geen vrienden heeft in Kaboel (CGVS, p. 14) sterke aanwijzingen te vinden zijn op uw facebookprofiel dat u wel degelijk een netwerk heeft in Kaboel. Het telefoonnummer op de omslag die u neerlegt, is gelinkt aan het facebookaccount “S. Z. (...)” met enkele foto’s die wijzen op een stedelijke setting. U verklaart de persoon op dit account niet te kennen (CGVS, p. 17), terwijl u een foto op dit account liket van een jongen die heel wat uiterlijke kenmerken gemeen heeft met de jongen waar u zelf twee foto’s van neerlegt en beweert dat het uw zoon is. Geconfronteerd met een andere facebookvriend van u met dezelfde naam als uw broer, A. K. Z. (...), verklaart u dat dit de zoon van uw oom langs moederskant moet zijn (CGVS, p. 15). Los van de toevallige identieke naam, geeft deze zoon van uw oom langs moederskant op facebook aan van Kaboel afkomstig te zijn. Bovendien werd nog een account gevonden onder de naam R. Z. (...), ook bevriend met S. Z. (...) en A. K. Z. (...), waarop verschillende foto’s van u geplaatst zijn. Er staat ook een foto van uw zoon op, met reacties van mensen die aangeven te werken en te wonen in de stad Kaboel. Het is dus niet aannemelijk dat u niemand in Kaboel kent die u – hoewel dit niet noodzakelijk is voor uw vestiging gezien u de stad zelf ook kent – verder zouden kunnen ondersteunen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als hooggeschoolde jongeman een bestaan uit te bouwen met uw echtgenote en zoon, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet vaak in Kaboel wandelde en dat de mensen die u bedreigden u ook in Kaboel kunnen vinden (CGVS,

p. 14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Dat u niet vaak rondwandelde in de stad doet geen afbreuk aan het feit dat u er vier jaar lang studeerde en enige kennis van de stad aldus kan verondersteld worden."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voorgaande motieven. Hij betwist geen van de voormelde, voor zijn persoon relevante elementen, doch vergenoegt zich ertoe erop te wijzen dat hij een vrouw en kind heeft. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing echter reeds terdege in rekening gebracht. Gelet op zijn profiel van hoogopgeleide man, talenkennis, werkervaring, verleden in Kaboel en financiële draagkracht en op de duidelijke aanwijzingen die er *in casu* zijn om aan te nemen dat hij, in tegenstelling met wat hij beweert, weldegelijk een netwerk heeft in Kaboel, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker over de vereiste vaardigheden, contacten en ondersteuning beschikt om zich, al dan niet samen met zijn gezin, in Kaboel te vestigen.

Waar verzoeker in het tweede middel wijst op (twee artikels over) de recentste richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan, kan nog worden opgemerkt dat hij met deze verwijzing evenmin afbreuk kan doen aan het voorgaande. In deze richtlijnen wordt slechts aangegeven dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen niet voorhanden is in Kaboel, doch wordt niet aangegeven dat het toepassen van een intern vestigingsalternatief in alle gevallen onmogelijk zou zijn. Gelet op de voormelde, specifieke en persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zulk intern vestigingsalternatief *in casu* en in zijn hoofde weldegelijk voorhanden is in Kaboel.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet om al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN